

Phần 16

Chương 46

Cảm Động

Úy Thiên Phong tức giận nổi trận lôi đình, lớn tiếng trách móc: “Tuệ Nhi, nếu tiếp tục làm càn, phụ thân sẽ không khách khí nữa.”

“Không khách khí như thế nào? Cha còn muốn đánh con sao?” Nói xong, trong đôi mắt đen lúng liếng của Úy Tuệ lập tức chảy nước mắt, vừa xoa nước mắt vừa khóc hét: “Hu hu, cha muốn đánh con, con nói cho tổ mẫu biết là cha khi dễ nương trước sau đó lại khi dễ con. Con kêu tổ mẫu cũng đánh cha.”

Đây rõ ràng là lời nói của một hài tử, nhưng Úy Thiên Phong lại biết, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhất là chuyện trong phòng của hắn và Tiêu Minh Ca, kỳ thật hắn không muốn lão phu nhân hỏi đến quá nhiều.

Một khi chuyện này truyền tới trong tai lão nhân gia bà, không chừng lại muốn xảy ra cái gì.

Cho nên, nghe Úy Tuệ nói như thế lập tức Úy Thiên Phong thu lại vẻ mặt, dụ dỗ nói: “Được rồi được rồi, cha sai rồi, phụ thân không nên vừa trở về đã nổi điên, giờ phụ thân sẽ đi, con ở lại chăm sóc nương con thật tốt đi.”

Sợ nha đầu này nổi điên một lần không đủ, Úy Thiên Phong cảm thấy tránh đi thì tốt hơn.

Thấy hắn đi, Trương ma ma vội vàng đi tới: “Nhị tiểu thư đừng khổ sở quá.”

“Hì hì.” Hai bàn tay nhỏ bé vừa lấy ra, trong đôi mắt to đen trắng rõ ràng đều tràn đầy ý cười giảo hoạt, làm gì có nửa giọt nước mắt nào.

Trương ma ma sững sốt nở nụ cười: “Nhị tiểu thư, người rõ là...” Thông minh xảo quyệt làm cho người ta vô cùng yêu thích, đây là lần đầu tiên có người ra mặt thay Công chúa đây.

“Hắc hắc, nương.” Úy Tuệ nở nụ cười, nhào tới người Công chúa mẫu thân, đôi tay ôm bả vai nhỏ bé và run rẩy yếu ớt của nàng, dịu dàng khuyên: “Nương, phụ thân là một tên khốn kiếp, vừa trở về đã khi dễ mẹ. Nếu là tên khốn kiếp, nương cũng đừng chấp nhặt tên khốn kiếp.”

Một câu nói khiến cho Công chúa Minh Ca vốn lệ rơi đầy mặt phải bật cười hì hì.

“Con đó.” Nàng bắt đắc dĩ nhìn khuê nữ ruột của mình, càng ngày càng có loại cảm giác thân thiết vừa xa lạ: “Con không sợ hắn thực sự đánh con sao?”

“Hắc, vậy thì con sẽ náo loạn.” Úy Tuệ mang bộ dạng của lưu manh vô lại.

Công chúa Minh Ca bắt đầu dĩ lắc đầu, Úy Tuệ than nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Nương, thật ra thì mấy lời con vừa nói đều là nghiêm túc.”

“Hả?” Công chúa Minh Ca không hiểu, vừa rồi nàng nói không ít, nàng chỉ biết đều là vì mình.

“Nương, trước kia con còn nhỏ không hiểu chuyện, bị người đầu độc, đã thương lòng của nương. Thật xin lỗi.”

Một câu nói lại khiến nước mắt của Công chúa Minh Ca chảy ra.

Úy Tuệ vội vàng dùng khăn lau giúp nàng, vừa la lớn: “Ai nha, quả nhiên nữ nhân đều làm bằng nước, nương ơi, mẹ xem ngay cả nước mắt cũng không thể lau sạch được, như thế nào cho phải đây?”

“Nha đầu chết tiệt này.” Bộ dáng khoa trương của nàng khiến Công chúa Minh Ca dở khóc dở cười, chỉ lấy cái khăn trong tay nàng tự mình lau vài cái.

Úy Tuệ vừa cười: “Nương, mẹ cười lên vẫn là đẹp nhất.” Vừa nghiêng đầu phân phó Trương ma ma: “Phân phó người dọn dẹp chỗ này, sau đó hầu hạ nương ta rửa mặt.”

“Đúng rồi, nương, con có đồ tốt muốn tặng cho mẹ này.” Mừng rỡ đứng lên, nàng chạy đến cửa, ngoắc hai người Thọ Đào đứng ngoài cửa.

Hai người đến gần, Úy Tuệ cầm minh châu Nam Hải và bức Long phượng trình tường thêu hai mặt vào, đưa tới trước mặt Công chúa Minh Ca.

“Nương, đây là cho mẹ?”

“Mẹ?” Công chúa Minh Ca vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nữ nhi tặng đồ cho nàng.

“Dạ.” Úy Tuệ gật đầu: “Hạt châu này là nha đầu Úy Minh Châu kia đưa, bức thêu hai mặt này là Vân muội đưa. Hắc hắc, cho không mà không lấy cũng uổng.”

Bức thêu hai mặt thì cũng không có gì, cũng không thiếu người có kỹ thuật bức này, nhưng khó có được là Vân Phượng Kiều còn nhỏ tuổi như vậy, người khác cần thời gian vài chục năm mới có thể thêu ra một tác phẩm ưu tú xuất chúng như vậy, không ngờ nàng chỉ là một tiểu cô nương mà đã thành công rồi.

Công chúa Minh Ca nhìn bức thêu hai mặt, khẽ gật đầu: “Vân muội của con là một hài tử chịu khó, sau này con nên học hỏi nàng.”

Mới là lạ, Úy Tuệ vừa nghĩ đến nhật kim lấy chỉ thì ngón tay đã đau rồi, vội vàng đổi chủ đề, cầm minh châu Nam Hải thả vào lòng bàn tay của Công chúa Minh Ca: “Nương, nữ nhi thấy cái này không tệ, hắc hắc, làm đồ trang sức, nếu không đẹp, còn có thể mài thành phấn làm mặt nạ bảo dưỡng đấy.”

“Chỉ biết phá hỏng đồ vật.” Công chúa Minh Ca liếc nhẹ nhàng, nhìn kỹ minh châu này cũng gật đầu: “Thứ này cũng là mặt hàng thượng đẳng ở Đại Chu.”

“Hắc hắc, không tệ chứ, con thấy không tệ mới nhận. Nương, đều cho mẹ đó.” Úy Tuệ hào phóng nói.

Công chúa Minh Ca làm sao quan tâm những thứ này, đặt đồ ở trên bàn, cười nói: “Được rồi, có tâm ý này của con nương đã vừa lòng rồi, con lấy đồ về, giữ lại chơi đi.”

“Nương, khó khăn lắm con mới đưa cho mẹ vật gì đó, nếu mẹ không lấy, sau này con cũng không dám tặng nữa đâu.” Úy Tuệ mềm giọng uy hiếp.

Trương ma ma một bên nhìn cười: “Phu nhân, tâm ý của Nhị tiểu thư nên nhận thôi.”

Công chúa Minh Ca gật đầu, để Trương ma ma cất kỹ, vừa làm bộ dạng không có biện pháp với Úy Tuệ: “Con đó.”

“Hi hi.” Úy Tuệ làm nũng cọ cọ trong ngực nàng.

Trên mặt Công chúa Minh Ca lộ ra tình mẫu tử dịu dàng rục rỡ, trong đôi mắt cũng ấm hơn rất nhiều so với trước kia.

Trương ma ma cực kì vui mừng, lặng lẽ lui ra ngoài, dặn dò hạ nhân một chút nữa rồi vào thu dọn, nên dành thêm thời gian để Nhị tiểu thư có thể vui đùa với phu nhân.

Cho dù Úy Thiên Phong không nói chuyện này ra ngoài, nhưng Úy lão phu nhân vẫn biết rõ, lúc ăn cơm tối, phái người đi gọi Úy Tuệ, nói ra cho oai, muốn ăn cơm với tôn nữ.

Quả nhiên Úy Tuệ mang bụng rỗng đến.

Chỗ ở của Úy lão phu nhân là chủ viện Úy phủ, rất lớn và cực kì khí phái, cảnh nha hoàn bà vú hầu hạ xếp một đồng lớn, Úy Tuệ nhàn rỗi không có việc gì làm, đứng đếm đám người ra vào hầu hạ, đếm đến trong nhà, lại nhìn bốn người đứng sau lưng đám lưng cho lão phu nhân, trước mặt có bốn người đám chân, tổng cộng chín mươi hai người.

Sặc, nhiều người phục vụ như vậy, cũng không sợ phá hủy người được hầu hạ sao.

Dù sao Úy Tuệ cũng cảm thấy lạnh người.

Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều đã sớm ngồi ở vị trí bên cạnh Úy lão phu nhân, ân cần chăm sóc và cười đùa.

Có thể là nói đến chỗ thú vị, Úy lão phu nhân cũng không chú ý tới Úy Tuệ đi vào, mà người hầu hạ ở bên trong dĩ nhiên cũng không dám quấy rầy hứng thú của lão phu nhân.

Hắc, muốn giả bộ không nhìn để cho nàng mát mát đúng không? Nàng mới không thèm đấy.

Úy Tuệ bĩu môi, cười hắc hắc, thoải mái đi tới: “Tổ mẫu, các người đang nói gì đấy? Buồn cười như vậy, để cho con cũng cười một cái.”

Giọng nói của nàng trong trẻo to rõ, mặc dù người khác muốn giả bộ thành kẻ điếc cũng không được.

Úy Minh Châu không vui ngẩng đầu liếc nàng một cái, thâm mắng, thật giống như một người đàn bà chanh chua, nói chuyện lớn tiếng, không để ý trường hợp.

Ngược lại Vân Phượng Kiều lễ phép gật đầu cười với nàng, nhưng cũng không khách khí đứng dậy chào hỏi như bình thường.

Vốn Úy Tuệ cũng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa ở cổ đại lắm, cũng sẽ không so đo.

Đôi mắt với ánh mắt không lạnh không nhạt của Úy lão phu nhân quăng tới, Úy Tuệ tự động xem nhẹ hàm ý trong ánh mắt đó, không tim không phổi đẩy nha đầu đang đâm chân ở một bên ra, giống như thường ngày ngồi vào bên cạnh lão phu nhân.

Vẻ mặt Úy lão phu nhân hơi run rẩy, giọng nói trầm thấp, không giận tự uy: “Tuệ Nhi, tổ mẫu mới nghe nói, buổi sáng con liên tục đánh phụ thân con?”

Chương 47

Phản Đòn

Vẻ mặt Úy lão phu nhân không mấy run rẩy, giọng nói trầm thấp, không giận tự uy: “Tuệ Nhi, tổ mẫu mới nghe nói, buổi sáng con liên tục đánh phụ thân con?”

Này, không phải chứ? Thật sự nam nhân cận bã Úy Thiên Phong kia đến cáo trạng với lão bà này rồi hả?

Đáy lòng Úy Tuệ khinh bỉ Úy Thiên Phong cả trăm lần, mới cười hỏi: “Tổ mẫu nghe ai nói? Cha ta sao? Hắc.”

“Chuyện này còn cần cha con nói sao? Trong viện kia âm ỉ lớn như vậy, tổ mẫu muốn không biết cũng không được.” Sắc mặt Úy lão phu nhân không tốt thở dài, nhưng lời nói như bình thường này của bà ta lại làm cho Úy Tuệ nhạy cảm nảy sinh ra một suy nghĩ.

Lẽ ra nếu không phải Úy Thiên Phong chủ động nói ra chuyện này, cũng không nên truyền ra khỏi viện đó chứ.

Công chúa mẫu thân đã sớm kêu Trương ma ma dặn dò những hạ nhân kia, chuyện hôm nay một chữ cũng không được truyền đi, nếu không thì phải bị phạt.

Đầu tiên, nàng cũng không thèm để ý, lại vẫn không tim không phổi nói không sợ chuyện này nháo lớn.

Nhưng Công chúa mẫu thân nghiêm khắc dạy nàng.

Điều ngoa tùy hứng, bao cớ vô năng đều có thể nhin, nhưng cào đánh phụ thân ruột đó là bất hiếu, mặc kệ ở thời đại nào, mặc kệ ai đúng ai sai, kết quả cũng sẽ là con cái không đúng, nếu truyền ra, chẳng những danh dự của nàng sẽ bị hủy hết, chỉ sợ còn có thể rước lấy kiện cáo.

Đây là một thời đại chủ trương hiếu đạo, không cho phép chuyện như vậy phát sinh, nếu không, nha đầu Úy Tuệ này, về sau đừng nói là ngang ngược trong nhà, ngay cả đi ra ngoài, không bị dân chúng lấy gạch đập chết, cũng bị nước bọt của người khác dìm chết.

Lúc này Úy Tuệ nghĩ lại mà sợ, cảm thấy vẫn là mẫu thân đáng tin cậy.

Nhưng Úy Thiên Phong chưa nói, hạ nhân bên mẫu thân đều đã bị cảnh cáo, dĩ nhiên cũng sẽ không nói bừa.

Nhưng Úy lão phu nhân vẫn biết.

Như vậy, đáp án chỉ có một, Công chúa mẫu thân bên kia có người của lão phu nhân bên này.

Thấy Úy Tuệ cúi đầu không nói, Úy lão phu nhân còn tưởng rằng nàng sợ, cũng dứt khoát ngậm miệng không nói, kiên nhẫn chờ nàng nhận sai, chờ nàng nhận lỗi với mình.

Nhưng Úy Minh Châu không có kiên nhẫn như lão phu nhân, biết Úy Tuệ làm chuyện sai lầm, tổ mẫu tức giận, nàng vui sướng khi người gặp họa.

“Ai, chuyện này là thật sao? Nhị tỷ tỷ, sao ngươi có thể làm như vậy? Ngay cả phụ thân ruột cũng dám đánh, đây là chuyện cảm thú cũng không làm. Theo luật pháp nói, là phạm vào... tội gì nhỉ?”

“Tội bất hiếu.” Vân Phượng Kiều nhắc nhở.

“Đúng, tội bất hiếu, làm không tốt phải cạo đầu, đến am ni cô tu hành, nghiêm trọng hơn thì phải nhốt vào lồng heo.” Úy Minh Châu đắc ý nói xong, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Úy Tuệ, chỉ mong sao hiện tại để cho tội danh của nàng ta thành lập, kéo nàng ta vào trong lồng heo mới tốt.

Phi, ngươi mới cạo đầu làm ni cô, ngươi mới vào lồng heo đấy.

Trong lòng Úy Tuệ tức giận mắng, đầu vẫn cúi xuống thật thấp, rụt bàn tay nhỏ vào trong tay áo, mạnh mẽ tàn nhẫn nhéo thịt trên cổ tay, cuối cùng trong nháy mắt do đau mà nước mắt chảy ra, rơi xuống tí tách tí tách.

“Hu hu” Sợ mọi người không biết mình đang khóc, Úy Tuệ dứt khoát nức nở hai tiếng.

Úy Minh Châu nhìn, trong lòng kêu một tiếng sáng khoái, hắc hắc, Úy Tuệ ơi Úy Tuệ, ngươi cũng có hôm nay, biết sợ rồi sao? Sợ cũng vô dụng, dìm lồng heo để cho ngươi cả đời đờng hòng xoay người.

Trái lại Vân Phượng Kiều tốt bụng: “Tuệ muội muội, sao ngươi lại khóc?”

Dường như lúc này Úy lão phu nhân mới biết Úy Tuệ đang khóc, vừa cúi đầu nhìn thấy nước mắt của nàng giống như hạt châu bị đứt dây, bắt đắc dĩ thờ dài, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng vào trong lòng bàn tay của mình.

“Hài tử này, lúc này mới hối hận khóc, vì sao lúc sáng con lại ra tay ác độc với phụ thân con như vậy? Đó là phụ thân ruột của con mà. Con vạn lần không nên bị người xúi giục mà đánh hấn chứ. Lần này tốt rồi, phạm vào tội bất hiếu. May mà tổ mẫu đúng lúc đề việc này xuống, nếu không còn không biết nháo thành cái dạng gì nữa.”

Úy lão phu nhân nói một câu rồi thở dài một hơi, cũng xem như tận tình khuyên bảo.

Nhưng Úy Tuệ nghe xong, trong lòng chỉ có cười lạnh, trên mặt lại càng khóc ác hơn, thật vất vả mới rút nước mắt, cũng không thể dễ dàng thu lại, phải khiến cho nó có chút tác dụng mới tốt.

Vẫn không thấy Úy Tuệ nói chuyện, đáy lòng Úy lão phu nhân cũng dần dần nắm chắc, tiếp theo tận tình khuyên bảo.

“Dĩ nhiên, con là hài tử, không biết nặng nhẹ, nhưng mẹ ruột của con thì không phải, nàng ta còn là Công chúa, cái gì mà không biết chứ, nhưng lại mặc kệ con, mặc cho con làm loại chuyện ác này. Con nói nếu thực sự nháo ra ngoài, con có mệnh hệ gì, con bảo phụ thân làm sao chịu nổi, bảo về sau tổ mẫu sống thế nào đây? Mấy năm nay, tổ mẫu thương yêu nhất là nha đầu con đó.”

Nói xong, Úy lão phu nhân lại giống như nản lòng nhỏ vài giọt lệ, nha hoàn bên cạnh vội đưa khăn tới.

Úy lão phu nhân nhận khăn, nhưng vẫn chưa lau nước mắt, lại muốn nói gì, lúc này, Úy Tuệ mang theo tính tình bộc trực của phụ mẫu ở hiện đại, rốt cuộc nhịn không được, há miệng, oa một tiếng khóc rống lên.

Mọi người bất ngờ không đề phòng, không kịp phản ứng.

Nào có tiêu thư khuê các khóc lóc bất nhã như vậy chứ?

Úy Tuệ cũng không để ý, cứ tung tăng gào khóc một lúc lâu, khiến lỗ tai của Úy lão phu nhân sắp chịu không nổi, chỉ đành phải an ủi: “Được rồi, Tuệ Nhi, không có việc gì, có tổ mẫu ở đây, không có việc gì.”

“Có việc.” Đột nhiên Úy Tuệ dùng tay áo lau nước mắt, hai mắt sáng rực, hét lớn một tiếng.

“Hả?” Mọi người hoảng sợ.

Úy Tuệ vừa thút tha thút thít vừa tức giận nói: “Là kẻ nào lăm miệng ở bên cạnh tổ mẫu nói bậy. Làm tổn hại thanh danh của tôn nữ cũng thôi, còn nói cha ta yếu đuối vô năng như vậy. Các người không nghĩ một chút, cha ta là loại người sẽ để mặc con nhóc như ta khi dễ cào đánh hay sao? Nếu hấn là người như vậy, xứng làm gia chủ của một đại gia tộc như Úy gia sao?”

“...” Mọi người trợn mắt, hơn nữa Úy lão phu nhân lại không nghĩ tới Úy Tuệ sẽ phản công như vậy, áp ứng hỏi: “Vậy rốt cuộc là sao? Con thật sự không có đánh phụ thân của con?”

“Đánh.” Úy Tuệ buồn bực quát, vừa lôi kéo giày vò Úy lão phu nhân, khóc lóc kêu gào, chơi xấu: “Tổ mẫu, còn nhớ rõ lúc trước người tặng roi cho con không?”

Một câu nhắc nhở Úy lão phu nhân, hôm nay trở về thấy Úy Tuệ cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, lúc này mới tỉnh ngộ là cây roi vẫn quấn trên eo của nàng.

“Đúng rồi, roi của con?”

“Trước đừng nói roi, tổ mẫu, người có nhớ, lúc trước người đưa cây roi cho tôn nữ đã nói những gì. Tổ mẫu, người nói, tôn nữ là cành vàng lá ngọc, là người mà người nâng niu trong lòng bàn tay, muốn làm cái gì thì làm cái đó, trên đời này nếu có người khiến trong lòng tôn nữ không thoải mái, thì kêu tôn nữ lấy roi này quát chết hẳn.” Úy Tuệ nhìn ánh mắt của Úy lão phu nhân, thuật lại lời Đào Nhi đã từng nói với nàng.

Không biết vì sao, Úy lão phu nhân đã từng thân nhiên cỡ nào, giờ phút này, đối mặt với ánh mắt trong suốt sáng long lanh của Úy Tuệ, không khỏi chột dạ.

Lời như thế, thường là tiểu hài tử nghe xong đều sẽ cảm thấy là lời hay, thậm chí sẽ cảm động tổ mẫu yêu thương mình đến tận xương tủy.

Nhưng, người hơi trải qua chuyện đời sẽ biết được, đây không phải thật lòng yêu thương tôn nữ, rõ ràng là dung túng tôn nữ gây tai họa thôi.

Nếu trêu chọc người bình thường thì cũng thôi, gặp người hung ác ngoan độc, hoặc là càng giàu có quyền thế hơn Úy gia, Úy Tuệ như vậy, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

Nhưng những lời này, Úy lão phu nhân chỉ từng nói cho một mình Úy Tuệ nghe, ở trước mặt người ngoài, vĩnh viễn bà đều là tổ mẫu từ ái.

Nhưng không ngờ hôm nay Úy Tuệ nói ra trước mặt mọi người, khiến Úy lão phu nhân xấu hổ không thôi, trong chốc lát nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong.

May mà, không có nhiều nha đầu bà vú trong phòng này lắm, lại nói Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều đều là người của bà, cũng không sợ người ngoài biết được.

Chương 48

Đảo Ngược

Nhìn sắc mặt Úy lão phu nhân khó coi, trong lòng Úy Tuệ cười trộm, trên mặt lại khóc nhiều hơn nữa, vừa không quên tố cáo.

“Tổ mẫu, người cũng biết, mấy năm nay, tôn nữ nghe lời người nhất, tôn nữ cũng biết người hiểu rõ con nhất, cũng hiểu lễ nghi nhất Úy gia, quen mặt nhiều người nhất. Hiện tại, người nói cho tôn nữ biết đi. Người nói, cha ta và người đi chùa Thiên Phật, vừa đi gần hai tháng. Người biết, trong thời gian này, con và nương nhớ cha biết bao nhiêu không?”

Nhớ cái rắm! Úy lão phu nhân nghe nàng nói dối, không nhịn được trong lòng mắng câu thô tục: “Tuệ Nhi...”

“Người nghe tôn nữ nói.” Úy Tuệ hoàn toàn không cho lão phu nhân cơ hội chen miệng, tiếp tục kêu lên: “Nhưng con và nương nhớ cha như thế, ngóng trông cha có thể trở về sớm một chút. Nhưng ai ngờ, cha con vừa về đã tìm đến không cho nương con dễ chịu. Tổ mẫu, người không thấy đâu. Gian phòng của nương con đều bị cha con đập nát như. Hu hu, đáng thương cho những thứ tốt kia, điều này cũng thôi đi. Nhưng quan trọng là nương con vẫn đang bị bệnh, bị bệnh đó...”

Úy lão phu nhân bị nàng nói khiến sắc mặt âm trầm, vài năm gần đây Công chúa Minh Ca ba ngày hai bữa lại bị bệnh, mời đại phu đến xem cũng nhìn không ra nguyên nhân, ai chẳng nói nữ nhân kia đang giả vờ, hừ.

Thấy bà không nói, Úy Tuệ dùng sức lắc lắc cánh tay của lão phu nhân, chớp mắt to ngập nước, nói: “Người nói thân thể nương con yếu đuối, còn có bệnh trong người, làm sao chịu được bị cha con giày vò quấy rối như vậy? Con thấy không nhịn được thì khuyên mấy câu, nào biết cha nháo càng lúc càng dữ dội hơn. Tổ mẫu người chưa thấy đâu, lúc đó cha con rất hung ác, như hận không thể một ngụm nuốt nương của con vậy. Hu hu, con thật sự sợ cha sẽ nuốt nương của con. Cho nên, con ngăn cha con, con ôm lấy cha quần lấy cha, không cho cha nuốt nương.”

Nàng nói liên tục, người khác không có cơ hội nói chen vào, hơn nữa, nàng vừa khóc vừa kêu gào, giọng nói cũng trầm bổng du dương, các loại vẻ mặt cũng thể hiện đúng chỗ, mọi người giống như đang nghe hát hí khúc, trong lúc này tự nhiên nghe nàng nói tiếp.

Đợi nàng nói xong, mọi người vẫn chưa lấy lại tinh thần, từng đôi mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm, chỉ là, thấy lúc nàng ngậm miệng hít thở sâu, không khỏi hỏi: “Hết rồi?”

“Hết rồi.” Úy Tuệ lạnh lùng nhìn lướt qua Úy Minh Châu, hừ, thì ra nghe nàng nói chuyện không trả tiền? Đợi lát nữa sẽ cho nha đầu này biết lợi hại, dám để cho nàng cạo đầu làm ni cô, dám để cho nàng chìm lòng heo?

Cuối cùng chân mày nhíu chặt của Úy lão phu nhân cũng thoáng giãn ra, vừa muốn mở miệng, không ngờ Úy Tuệ lại oa một tiếng, âm ỉ khiến tim bà co rút, hoảng sợ.

“Tổ mẫu, người phải phân xử cho con. Hu hu, cha con quá khi dễ người mà.”

“Ai, ai...” Rốt cuộc lớn tuổi, chịu đựng Úy Tuệ lay động ồn ào như vậy, ngực Úy lão phu nhân khó chịu, đầu cũng mờ mịt, vốn giỏi suy nghĩ tính toán, lại không tự chủ được thuận theo lời nói của Úy Tuệ.

Đôi mắt to của Úy Tuệ ngập nước, lộ ra nụ cười xảo quyết: “Tổ mẫu, người đồng ý nha. Người phải kêu cha con nhận lỗi với con và nương. Chủ yếu nhất là nương con, nàng khóc thật lâu, sưng cả hai mắt, bệnh tình cũng nặng thêm, trước khi đến, con mới sai người đi nhìn, nói là sau khi con đi, nàng chưa uống giọt nước nào, ngay cả thuốc cũng không chịu uống.”

Úy lão phu nhân nghĩ thầm, đó là nàng ta tự làm tự chịu, muốn chết thì chết cho sạch sẽ, Úy gia sẽ không có ai để ý tới nàng.

Nhưng Úy Tuệ thấy bà không có phản ứng, đột nhiên lại gào thét: “Tổ mẫu, tôn nữ chỉ có một người mẹ, nếu mẹ có chuyện gì, tôn nữ cũng không muốn sống. Hu hu, tổ mẫu thương tôn nữ như vậy, nếu tôn nữ không sống nổi, người còn không đau lòng đến chết sao. Tổ mẫu, tôn nữ cũng đau lòng người, người nói nếu như người có gì không tốt, tôn nữ sẽ rất khó chịu. Cho nên, kêu cha con đi nhận lỗi đi mà.”

Một phen la hét âm ỉ giày vò, Úy lão phu nhân không chịu đựng được nữa, muốn đẩy tay Úy Tuệ ra, nhưng nha đầu này giống như sợi dây dài quấn lấy bà, vung cũng không ra, bà không khỏi nhớ lại, buổi sáng có phải nàng cũng quấn lấy cha của nàng như vậy hay không?

Đáng chết, phé vật phụ thân của nàng thì cũng thôi đi, hiện giờ bà cũng bị nha đầu này quấn đến sắp nổi điên rồi.

“Nha đầu...”

“Con mặc kệ, nếu cha con không đi nhận lỗi, mỗi ngày con sẽ quấn lấy tổ mẫu người.” Đột nhiên Úy Tuệ buông tay, ngồi thẳng người, ánh mắt nảy sinh ác độc nói.

Mỗi ngày quấn lấy, bốn chữ này khiến Úy lão phu nhân không khỏi run rẩy, thân thể của bà càng ngày càng không còn mạnh mẽ, trước khi lấy được vật kia, không thể nào chịu đựng tiếp nàng quấy rối như vậy, nếu không, phải bàn giao cái mạng già này rồi.

Chỉ quấy rối một hồi như vậy, tim nàng đã hoang mang, giống như muốn ngất xỉu.

Điều này cũng khiến cho bà càng cảm thấy, kế hoạch phải nhanh chóng tiến hành, nếu không, bà thật không dám nghĩ.

“Được, tổ mẫu làm chủ cho con, để cho cha con đến nhận lỗi với nương con.” Úy lão phu nhân chịu đựng một hơi, kiên nhẫn dụ dỗ nói.

“Còn có con nữa.” Úy Tuệ bổ sung.

Khóe mắt Úy lão phu nhân giật giật, nha đầu này thật đúng là dám nói, thiên hạ làm gì có phụ thân nào đi xin lỗi nữ nhi chứ, nhưng sợ nàng lại ồn ào, bà đành phải gạt đầu: “Được, cũng nhận lỗi với con.”

Thôi, dù sao cũng là Úy Thiên Phong bị làm khó, bà mới không quan tâm.

Nói không chừng, chuyện này vừa xảy ra, Úy Thiên Phong càng hận nữ nhân kia hơn nữa, cũng chưa hẳn là chuyện gì xấu.

Thành công đảo ngược tình thế, trong lòng Úy Tuệ cực kỳ hài lòng, chỉ là, xóa bỏ tội bất hiếu của mình xong, như vậy lúc trước người đả tội với nàng lúc này cũng nên bị trừng phạt bởi vì lảm mồm ăn nói lung tung rồi.

Không khỏi, ánh mắt của Úy Tuệ nhìn về phía Úy Minh Châu, trong mắt nhộn nhạo ý cười xấu xa.

Úy Minh Châu bị nàng nhìn không hiểu sao run lên: “Người nhìn ta như vậy làm gì?”

“Tam muội muội, tổ mẫu đã nói sẽ để cho cha ta xin lỗi ta. Như vậy, nói cách khác, tổ mẫu đồng ý chuyện buổi sáng ta làm không sai, chỉ vì ngăn cản cha ta phạm lỗi lớn hơn mà thôi, nếu không, nếu cha ta thật sự đả thương nương ta, hắc hắc, hậu quả kia cũng không thể tưởng tượng được đâu. Theo lý mà nói, ta chính là đại hiếu.” Úy Tuệ cười nói.

Úy Minh Châu bĩu môi: “Những thứ này có liên quan gì với ta?” Còn bày đặt đại hiếu nữa chứ, phi.

“Đương nhiên có liên quan, vừa rồi là ai nói, muốn cho ta cạo đầu làm ni cô, dim lông heo hay sao?” Ý cười trên mặt Úy Tuệ chợt tắt, vẻ mặt âm u lạnh lẽo.

Úy Minh Châu sững sờ, bật thốt lên: “Chẳng qua ta chỉ nói vậy thôi.”

“Chỉ nói vậy thôi? Nói rất hay. Nhưng người có biết, điều người nói có hậu quả gì không? Lỡ như bị truyền ra ngoài, người ngoài không biết chuyện, thật sự cho là Nhị tỷ của người phạm vào tội bất hiếu đó, chẳng lẽ đây là chuyện tốt với Úy gia chúng ta sao?” Úy Tuệ tức giận trách mắng.

Úy Minh Châu bị nói đến sừng sốt, đầu óc hoàn toàn không kịp phản ứng, rõ ràng nha đầu chết tiệt này phạm sai lầm trước, lúc đó mọi người cũng không phải là muốn nhìn nàng thành trò cười hay sao? Vì sao chỉ chớp mắt, chuyện này đã rơi vào trên đầu mình rồi?

“Ta... Ta không có ý đó.”

“Không có ý đó? Vậy thì trước khi nói chuyện hoàn toàn không có dùng đầu óc để suy nghĩ hả?” Úy Tuệ rất không khách khí nói nàng ta không có đầu óc, Úy Minh Châu nghe xong con người trừng lớn: “Người mới không có đầu óc.”

“Câm mồm.” Đột nhiên Úy lão phu nhân lạnh lùng quát dừng.

Úy Tuệ gương môi cười, một chút cũng không thềm để ý bị nàng ta mắng lại, đáy lòng cười hắc hắc hai tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trầm xuống, ngược lại nhìn về phía Úy lão phu nhân.

“Tổ mẫu, con lớn tuổi hơn Tam muội. Người nói, nàng hung ác rống tở tở mình không có đầu óc như vậy, đây có được coi là tội bất hiếu không?”